

— Ето какъ трѣбва да се владѣе артиста, деца, — имъ обеснява тя. Въ най-трагическия моментъ, — художникътъ трѣбва да владѣе артиста.

Ний бѣхме на различни мнения по това съ голѣмата трагичка — просто въ ожесточенъ споръ — но тя настоя на своето — до като азъ съмъ съ убеждението, че младитѣ школьники още не сж готови — рано е да имъ биватъ разкривани такива секрети на изкуството — за да не злоупотрѣбятъ съ тѣхъ.

Все тамъ : — въ момента когато Магда се разсмива най-громко въ бащината си кѣща, и веднага прибавя — „Извинете, — такъвъ лудешки смѣхъ отдавна не е огласявалъ тѣзи стени“ — измамени — школьницитѣ отвърщатъ снисходително. „А, нѣма защо г-жо, нѣма защо“.

Тукъ азъ и артистката прихваме въ смѣхъ — а следъ насъ, разбрали комическото си положение, и самитѣ учащи се.

Тия и подобни случаи нашитѣ студийци не забравятъ, дори кога сж навънъ — въ чужбина, и гледатъ голѣми артисти и високо изкуство.

Тѣ постоянно говорятъ и пишатъ за това.

Личността

Необикновено сложна натура, високопоетиченъ натюрель — дълбоко етическа личностъ — въ пълната смисълъ на думата *човѣкъ* и *артистъ* — психическитѣ крайности у Роза Попова се схармонирватъ и сгаждатъ по най-чуденъ начинъ. Тя включва въ себе си и примитивната сила на близкия до майката природа първобитникъ — и сжщевременно изтънчения съвременъ, култуленъ благородникъ. Изобщо — „едно изумително богатство отъ стихийностъ и грация — отъ шеметъ и най-висша интелектуалностъ“, както пише за нея Теодоръ Траяновъ.

Въ това, а и въ всѣко отношение, всеизвестната Марія Башкирцева бледнее предъ нашата Роза Попова.

Ето защо тя може да развихря въ душата си стихията на безумната Медея — както и да предаде изтънченото благородство на една Марія Стюартъ